

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. К., 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Мария К. Дановска
Васка Д. Халачева

при участието на секретаря Траяна Н. Вълчанова
като разглежда докладваното от Васка Д. Халачева Въззивно гражданско дело
№ 20225100500117 по описа за 2022 година

С решение №108/28.04.2022г., постановено по гр.д.№ 625/2021г., Момчилградският районен съд е признал за установено по отношение на Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, че те - ищите С. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. А., с ЕГН ***** и И. Д. С., с ЕГН *****, са собственици общо на 4/7 идеални части /или всеки от тях по 1/7 идеална част от процесните имоти, а именно: от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в урбанизираната територия на село Р., код по ЕКАТТЕ - *****, община Д., област К., с площ 1081 кв.м., определени с околновръстен полигон, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, номер по предходен план: няма, ведно с 4/7 идеални части от построената в него МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА, със застроена площ 76 кв.м., състояща се от една стая и коридор на първия етаж и две стаи и коридор на втория етаж, при граници на поземления имот: изток-път; запад- земеделска територия; север-път; юг-земеделска територия, респективно на 4/7 идеални части или всеки един от ищите на по 1/7 идеална част от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в урбанизираната територия на с. С., общ. К., обл. К., с площ 1427 кв.м., ведно с 4/7 ид.ч. от построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА, със застроена площ 239.22 кв.м., при граници и съседи на целия имот.

С решението си първоинстанционният съд е отменил на основание чл. 537 ал. 2 от ГПК Нотариален акт за собственост на недвижими имоти,

придобити по давност на основание чл. 587 ал. 2 от ГПК №**, том II, д. №***/2018г. на Нотариус А. У. до размера на 4/7 ид. ч. от описаните по-горе поземлен имот и изградената в него постройка.

С решението си Момчилградският районен съд е осъдил Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, солидарно да заплатят на С. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. М., ЕГН *****, З. Д. А., с ЕГН ***** и И. Д. С., с ЕГН *****, направените от тях деловодни разноски в общ размер от 2 660 лева.

Настоящото въззивно производство е образувано по депозирана чрез процесуален представител от недоволните от решението ответници в първоинстанционното производство Ю. Т. А., Н. Ю. А. и Р. И. А., въззивна жалба. Атакуваното с нея първоинстанционно решение се счита за неправилно, постановено при противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, и като необосновано. Излагат се съображения в тези аспекти. Твърди се, че решаващият съд се задоволил да направи само бланкетно описание на представените доказателства, като не ги анализирал, поради което и формирал необосновани изводи. А от представените доказателства се установявало, че първите двама ответници били собственици на описания в нотариалния акт №**, т. II, н. д. № ***/2018 г. на Нотариус А. У. поземлен имот, находящ се в урбанизираната територия на с. С., ведно с построената в него масивна стопанска постройка, а третият ответник били собственик на същия недвижим имот на основание покупко-продажба. Излагат се съображения, че в исковата молба били посочени два неурегулирани недвижими имота, находящи се в урбанизираните територии на две различни селища – с. Р. и с. С., общ. К., с различна площ, граници и застроени обекти, без обаче същата да съдържа индивидуализация на това, върху кой точно от тях ищците претендират право на собственост. С жалбата се иска обжалваното решение да бъде отменено, като се постанови ново, с което предявената от ищците искова претенция бъде отхвърлена изцяло. Претендира се с жалбата и присъждане на разноски за двете съдебни инстанции. Направено е в условията на евентуалност, възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на ответната страна, съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В дадения надлежен по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК срок, не са депозирани отговори на въззивната жалба от ищците в първоинстанционното производство С. Д. М., З. Д. М., З. Д. А. и И. Д. С..

В съдебно заседание, въззивниците Ю. Т. А., Н. Ю. А. и Р. И. А., чрез процесуалния си представител, поддържат въззивната си жалба по изложените в нея съображения.

В съдебно заседание, въззиваемите З. Д. М., С. Д. М. и З. Д. А., чрез процесуалния си представител, оспорват въззивната жалба и правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззивниците. Претендират присъждане на разноски за въззивната инстанция, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

На основание чл. 227 от ГПК и въз основа на удостоверение за

наследници с изх. № 20/10.06.2022 г., издадено от кметството на с. С., общ. К., представено с молба № 2274/11.08.2022 г., като законни наследници на починалата в хода на производството въззиваема И. Д. С. са конституирани С. М. С., с ЕГН *****, К. С. Ч., с ЕГН ***** и Г. С. Ч., с ЕГН *****. В съдебно заседание последните в писмена молба с вх. № 2638/20.09.2022г., подадена чрез надлежно упълномощен от тях процесуален представител, оспорват въззивната жалба и правят при условията на евентуалност възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззивниците.

Окръжният съд, след преценка на доказателствата, приема за установено следното:

Жалбата, като подадена в срок и от имащи правен интерес от това лица, е процесуално допустима и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за вА.дност, допустимост на решението в обжалваната му част и спазване на императивните норми на материалния закон /т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС/. Настоящата инстанция намира процесното първоинстанционно решение за вА.дно и допустимо, а относно правилността му съобрази изложените във въззивната жалба доводи:

Първоинстанционният Момчилградски районен съд е бил сезиран с разглеждането на предявен от С. Д. М., З. Д. М., З. Д. А. и И. Д. С. /починала в процеса на производството и заместена от наследниците си/, срещу Ю. Т. А., Н. Ю. А. и Р. И. А., установителен иск с правно основание по чл. 124, ал. 1 от ГПК и с искане с правно основание чл. 537, ал. 2 от ГПК, с които целят да бъде установено по отношение на ответниците, че те-ищите са собственици по наследство на 4/7 идеални части /или всеки от тях по 1/7 идеална част/ от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ /НУПИ/, находящ се в урбанизираната територия на село Р., код по ЕКАТТЕ- *****, община Д., област К., с площ 1 081 кв.м., определени с околоръстен полигон, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10м./, номер по предходен план: няма, ведно с 4/7 идеални части от построената в него МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 76 кв.м., състояща се от една стая и коридор на първия етаж и две стаи и коридор на втория етаж, при граници на поземления имот: изток-път; запад-зеделска територия; север-път; юг-зеделска територия, респективно на 4/7 идеални части или всеки един от ищите на по 1/7 идеална част от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в урбанизираната територия на с. С., общ. К., обл. К., с площ 1427 кв.м., ведно с 4/7 ид.ч. от построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА, със застроена площ 239.22 кв.м., при граници и съседи на целия имот: имот на Ю. М., улица и имот на И.А.С., и като следствие да бъде отменен Нотариален акт за собственост на недвижими имоти, придобити по давност на основание чл. 58,7 ал. 2 от ГПК №**, том II, д. №***/2018г. на Нотариус А. У. до размера на 4/7 ид. ч. от описания по-горе поземлен имот и изградената в него постройка.

Ищците мотивират претенцията си с твърдения, че процесният имот е придобит от покойните им родители Д. А. М.ов и Е. М. М. по време на брака им и в този имот те-ищите се родили и израснали. След смъртта им по силата на наследствено правоприемство ищите и останалите им братя и сестри /общо 7 на брой/ станали собственици при равни дялове - по 1/7 идеална част за всеки един от поземления имот и жилищната сграда в него. Твърдят, че никой от наследниците не останал да живее в процесния имот, като същият се стопанисвал от първия ищец С. Д. М.. Първият ответник, Ю. А. - син на сестрата на ищите - Н. Д. А., поискал да бъде допуснат временно да ползва спорния имот за стопански нужди- отглеждане на животни и първият ищец, в когото след смъртта на родителите останал ключа от имота, временно му разрешил това. Междувременно първият ищец предприел и фактически и правни действия за снабдяване на наследниците с нотариален акт и установил, че племенникът му Ю. Т. А. и съпругата му втория ответник Н. Ю. А. вече се били снабдили с такъв – Нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по давност на основание чл. 587, ал. 2 от ГПК №**, том II, д. №***/2018г. на Нотариус А. У.. Ищите твърдят, че след снабдяване с акта за собственост първите двама ответници продали на третия-техен зет правото на собственост върху процесния имот, описан и в двата нотариални акта, като НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ /НУПИ/, находящ се в урбанизираната територия на с.С., общ. К., обл. К., с площ 1427 кв.м., ведно с построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА със застоена площ 239.22 кв.м., при граници и съседи на целия имот: имот на Ю. М., улица и имот на И.А.С.. Ищите твърдят, че макар неурегулираният поземлен имот, собствеността върху който е призната с посочените актове на ответниците, да е описан като такъв в землището на с. С., всъщност е напълно идентичност /пълна или частична/ между него и процесния такъв.

На така предявената искова претенция ответниците Ю. Т. А., Н. Ю. А. и Р. И. А., противопоставят възражението, че ищите не са собственици по наследство на процесния имот, защото първите двама от тях придобили собствеността по силата на изтекло в тяхна полза давностно владение, с твърдения, че от 2000 г. ползвали и владеели процесния недвижим имот необезпокоявано и без противопоставяне от страна на ищите, и което им право било обективизирано в Нотариален акт за собственост на недвижим имот придобит по давност на основание чл.587, ал.2 от ГПК № 59/ 07.08.2018 г., том II, рег. № 2636, дело ***/2018г. на нотариус с рег.№ *** на НК. Твърдят, че за покупката на този имот заплатили през 2002 г. сумата от 2 500 лева на първия ищец, който заявил, че останалите наследници били съгласни те да го придобият, като в последствие чрез строителство го разширили и застроили с стопанска сграда с площ от 239.22 кв.м. със лични средства. Изтъкват, че третият ответник пък е собственик на имота по силата на осъществена между тях покупко-продажба.

В аспекта на изложеното, от анализа на събраните в производството доказателства, от фактическа страна се установява, че ищцата З. Д. М., ищцата З. Д. А., първоначалната ищца И. Д. С. /починала в процеса на производството и заместена от наследниците си - С. М. С., К. С. Ч. и Г. С. Ч./,

ищецът С. Д. М., М. Д. М., Х. Д. М. и Н. Д. А., майката на първия ответник Ю. Т. А., са братя и сестри – рождени деца на Д. А. М., починал на 26.04.1979г. и неговата съпруга Е. М. М., починала на 19.07.2000г., и че техните родители след смъртта им оставили на всяко от децата си по 1/7 ид.ч. от претендирания имот, описан в представеното по делото от ищцовата страна геодезическо заснемане на инж. Г.С. от 25.07.2018 г., и съставляващ НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ /НУПИ/, находящ се в урбанизираната територия на село Р., код по ЕКАТТЕ- *****, община Д., област К., с площ 1 081 кв.м., определени с околновръстен полигон, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10м./, номер по предходен план: няма, ведно с построената в него МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 76 кв.м., състояща се от една стая и коридор на първия етаж и две стаи и коридор на втория етаж, при граници на поземления имот: изток-път; запад-земяделска територия; север-път; юг-земяделска територия.

Установява се в производството и, че първите двама ответници Ю. Т. А. и неговата съпруга Н. Ю. А., били признати с цитирания Нотариален акт № **/ 07.08.2018 г., том II, рег.№****, н.дело № ***/2018г. на нотариус с рег. № *** на НК за собственици по давност на описания в представеното от тях геодезическо заснемане, извършено от „Б. **Е.“ ООД, гр.З. през м.май.2013 г., НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ /НУПИ/, находящ се в урбанизираната територия на с.С., общ. К., обл. К., с площ 1 427 кв.м., ведно с построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА със застроена площ 239.22 кв.м., при граници и съседи на целия имот: имот на Ю. М., улица и имот на И.А.С., и който имот те в последствие продА. на третия ответник-техен зет Р. И. А., като сделката била обективизирана в Нотариален акт №***/26.03.2021 г., том I, рег.№ ***, дело № ***/2021г. на същия нотариус, както и че третият ответник започнал в имота изграждане на масивна двуетажна жилищна сграда.

От приетото по делото заключение, изготвено по назначената от първоинстанционния съд СТЕ, се установява, че: 1.поземленият имот по геодезическото заснемане на НУПИ от м.май 2013 г./направено по искане на ответника Ю.А./, попада и в землището на село Р., общ.Д., и на село С., общ.К., като общата му площ, която по нотариален акт възлиза на 1 427 кв.м., а по комбинирана скица на 1 418.17 кв.м., е разпределена в съотношение 1 066.87 кв.м.- попадащи в землището на село Р., а 351.30 кв.м.- в землището на село С.; 2. Едноетажната масивна жилищна сграда, разположена в имот по геодезическо заснемане от 25.07.2018г., направено по искане на ищеца С.М., с площ от 76 кв.м. също попада в землището на село Р.; 3. Едноетажната масивна стопанска сграда, разположена в имот по геодезическото заснемане на НУПИ от м.май 2013г. с застроена площ от 163.56 кв.м., също попада в землището на село Р.; 4.Описаната едноетажна масивна стопанска сграда по геодезическо заснемане на НУПИ от м.май 2013г. със застроена площ от 239.22 кв.м. по цитираните нот. актове, а по комбинирана скица от 238.17 кв.м, представлява сбор от квадратурата на едноетажната масивна жилищна сграда и едноетажната масивна стопанска сграда и също попада в землището на село Р.; 5./ Половината от двуетажната масивна жилищна сграда, разположена в имот по геодезическо заснемане на НУПИ № ** от м. май 2013г., със застроена площ от 100,62 кв.м. по комбинирана скица, разделена по диагонал, попада в землището на село Р., а другата половина- в землището

на село С..

И представеното и прието по делото становище с изх.№ 20-16985/28.03.22 г. на АГКК, СГКК – К., установява казаното от експертизата, а именно, че при съвместяването на одобрените КККР за землището на с. Р., община Д. и землището на с. С., община К., с трансформираните цифрови модели на цитираните геодезически заснемания, процесният имот, обект на геодезическото заснемане, извършено от инж. Г. С. от 25.07.2018 г. попада изцяло в урбанизираната територия на махала Ч., належаща се в землището на с. Р., община Д., а имот № 15, обект на геодезическото заснемане, изготвено от „Б. **-Е.“ ООД от м.май 2013 г. попада в по - голямата си част в урбанизираната територия на махала Ч., належаща се в землището на с. Р., община Д. и в по-малка си част в урбанизираната територия на с. С., община К.. Установената землищна граница между землищата на с. Р., община Д. и с. С., община К. пресича имота и го разделя между двете землища.

В този аспект настоящата инстанция, съобразявайки направения във въззивната жалба изричен довод, че в производството се касаело до два различни недвижими имота, намира за необходимо изрично да посочи, че съобразявайки цитираните вече заключение по назначената СТЕ и становище на СГКК – К., намира този довод за неоснователен. И това е така, защото в производството се установява идентичност на различно описания от ищците в исковата молба и в нотариалните актове на ответниците недвижим имот, а именно до размера на НЕУРЕГУЛИРАНИЯ ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, належащ се в урбанизираната територия на село Р., код по ЕКАТТЕ- *****, община Д., област К., с площ 1 081 кв.м./по карта от 1066.87 кв.м./, определен с околоръстен полигон, с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10м./, номер по предходен план: няма, ведно с построената в него МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 76 кв.м., състояща се от една стая и коридор на първия етаж и две стаи и коридор на втория етаж, при граници на поземления имот: изток-път; запад-земеделска територия; север-път; юг-земеделска територия, като част от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, описан като належащ се в урбанизираната територия на с. С., общ. К., обл. К., с обща площ 1 427 кв.м., и част от построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА, с обща застроена площ от 239.22 кв.м./по скица от 238.17 кв.м./, като относно разликата съставляваща остатък от площта на неурегулацията недвижим имот, излизащ от землището на с.Р. в размер на 346 кв.м., реално належаща се в землището на с.С., общ.К. и разликата от 163.22кв.м., съставляваща площ на незаконно пристроена кошара към масивната жилищна сграда, искът се явява недоказан.

Или, след така установената частична идентичност на описания в ИМ и приложените нотариални актове недвижим имот, следва настоящата инстанция да обсъди и вторият изрично изложен във въззивна жалба довод за необоснованост на обжалвания първоинстанционен съдебен акт. Намира и този довод за неоснователен. В този аспект приема за безспорно, че ищците са съответно син и дъщери, а първият ответник е внук на Д. А. М., починал през 1979 г. и Е. М. М., починала през 2000 г. Наследодателите били

собственици на процесния имот и изградената в него къща, в която се родили, израснали и живели както ищите, така и останалите техни братя и сестри /една от които е майката на първия ответник/, като в различни години всички деца напуснали дома си, с изключение на първия ищец, който останал там до 1990 г. със своето семейство и майка си Е.. В периода 1991г.- 92 г. ищецът С. М., заедно със семейството си и с майка си, се установил преимуществено в Р.Турция. След смъртта на наследодателката Е., тъй като ключът от наследствения имот останал в него, по отправена от първия ответник- негов племенник Ю. Т. А. молба, в неустановен точен начален момент - от 2001г.-2002 г., според св. О.Х., от 2004-05 г., според св. И.С. и от 2011 г.- „горе долу от 10 години“, според св. Ф.М., ищецът лично позволил на ответника А. да ползва имота за отглеждане на животни. Последният за нуждите си изградил без строителни разрешения и книжа кошара, залепена към къщата, без да е извършвал основни ремонтни дейности по самата къща. Правилно решаващият първоинстанционен съд в този смисъл е приел, че от всички събрани свидетелски показания, се установява, че нито ответникът Ю., нито съпругата му са живели в процесния имот, а само Ю. гледал там в отделни периоди от време кози, овце и крави. Установява се и, че първият ищец не спрял да посещава наследствения имот / и при посещенията си дори и гостувал в дома на ответника Ю.А./. През 2017 г. го декларирал и заплатил съответните дължими местни данъци и такси, считано от 2013 г. Определено в производството не се установява такова деклариране, като акт на демонстрация на променено намерение за своеене, от страна на ответниците, не се установява нито да са декларирали имота в периода на ползването му от първия ответник, нито пък да са заплащали никакви данъци или такси за същия. Установява се, че третият ответник още преди да придобие имота чрез сделката от 26.03.2021 г., започнал в същия този имот, отново без строителни разрешения и книжа, изграждане на масивна двуетажна жилищна сграда, за която в.л. установява, че землищната граница я разделя по диагонал, като половината от нея остава в землището на с.Р., а другата половина в землището на с.С.. Не се установява в производството някой от ответниците да е полагал каквито и да било грижи за къщата и/или за дворното място, находящо се в с.Р., а още по-малко да е манифестирал собственически претенции. Напротив, първият ответник е ползвал имота само за отглеждане на животни, а обстоятелството, че е изградил в него за тази си цел незаконна кошара, определено не следва да бъде квалифицирано като намерение за своеене. Правилно в този смисъл решаващият първоинстанционен съд е приел, че в производството не е доказано, ответниците да са полагали грижи по стопанисването и поддържането на имота, каквито би полагал някой, който свои имота.

Съдът не кредитира събраните по искане на ответниците в първоинстанционното производство свидетелски показания на св. О.Х., че първият ответник Ю.А. купил имота, като дал пари за това на първия ищец през 2002 г., не само защото тези показания остават изолирани от останалите, но и защото с оглед наследствения характер на процесния имот, едноличното заплащане на сума на един от наследниците, при отсъствие на доказателства,

че същият е действал като пълномощник на останА.те наследници, не води до изводи различни от приетите от решаващия съд. Настоящата инстанция намира за правилни и препраща към мотивите на първоинстанционния съд и в частта им, с която е прието, че за да се признае на едно физическо лице правото на собственост по отношение на един изцяло или отчасти чужд недвижим имот, следва претендиращият не собственик да е упражнявал в период по-дълъг от 10 години фактическата власт по отношение на конкретната вещ, без противопоставяне от страна на титуляра на правото на собственост, и особено да е демонстрирал по отношение не владеещия собственик, в казуса наследниците на вещта поведение на пълноправен собственик, т. е. поведение, което безсъмнено да сочи, че упражнява собственическите правомощия в пълен обем за себе си. Както беше казано, установеното по делото обстоятелство, че първият ответник А., вероятно чисто житейски, но не и безспорно доказано, и вторият ответник, като съпруга на първия, са отглеждА. в имота в отделни периоди от време кози, овце и крави, и за тази цел първият ответник пристроил кошара, определено не може да бъде квА.фицирано в настоящото производство като поведение на пълноправен собственик, т. е. поведение, което безсъмнено да сочи, че вече упражнява и демонстрира собственически правомощия по отношение на целия процесен имот.

Казано в заключение, обжалваното първоинстанционно решение относно приетия в него правен извод, че в производството не се установява факта на надлежно осъществено в полза на първите двама ответници давностно владение, което да е в състояние да ги направи собственици, се явява правилно. Такова е то и относно обстоятелството, че и третият ответник като купил от несобственици, не може да е придобил правото на собственост върху процесния имот. И в тази му част първоинстанционно решение, като правилно следва да бъде потвърдено. Доколкото обаче претендираната в производството идентичност на описания по различен начин в ИМ и в нотариалните актове на ответниците процесен имот, се доказва в производството частично, то следва и така обжалваното решение да бъде отменено частично, а именно в частта му, с която първоинстанционният съд е приел, че претендиращият от ищите неурегулиран поземлен имот от 1081 кв.м., находящ се в землището на с.Р., общ.Д. е респективно абсолютно идентичен с този описан като неурегулиран поземлен имот в землището на с. С., общ.К.. И това е така, тъй като в производството не се установи ищите да са собственици по наследство в размер на по 1/7 ид.ч. за всеки от тях върху 346 кв.м., находящи се в землището на с.С. и съставляващи разлика между описаните в нотариалните актове на ответниците 1 427 кв.м. и реално претендираните от ищите 1 081 кв.м., находящи се в землището на с. Р., общ. Д.. Разбира се, като следствие от изложеното следва решението да бъде отменено и в частта му, с която е отменен притежавания от първите двама ответници нотариален акт за разликата от 346 кв.м.

При този изход на делото, доколкото изрично са поискани и за двете съдебни инстанции, съобразно изхода на делото във въззивното производство и с оглед уваженото на въззиваемите възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на въззивниците, се следва присъждане на разноси по делото.

Ето защо, въззивният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 108/28.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 625/2021 г. по описа на Момчилградския районен съд, В ЧАСТТА МУ, с която съдът е признал за установено по отношение на Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, че те - ищите С. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. А., с ЕГН ***** и И. Д. С., с ЕГН *****, са собственици общо на 4/7 идеални части /или всеки от тях по 1/7 идеална част/ от процесните имоти, РЕСПЕКТИВНО от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в урбанизираната територия на с. С., общ. К., обл. К., с площ 1427 кв.м., ведно с 4/7 ид.ч. от построената в него МАСИВНА СТОПАНСКА СГРАДА, със застоена площ 239.22 кв.м., при граници и съседи на целия имот, ЗА РАЗЛИКАТА над претендираните 1 081 кв.м. до описаните 1 427 кв.м., в размер на 346 кв.м., реално находящи се в землището на с. С., общ. К., обл. К., ВМЕСТО КОЕТО ОТХВЪРЛЯ иска в тази му част.

ОТМЕНЯ Решение № 108/28.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 625/2021 г. по описа на Момчилградския районен съд, В ЧАСТТА МУ, с която съдът е отменил на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК Нотариален акт за собственост на недвижими имоти, придобити по давност на основание чл. 587, ал. 2 от ГПК №**, том II, д. №***/2018г. на Нотариус А. У. до размера на 4/7 ид. ч. от описаните в него имоти, ЗА РАЗЛИКАТА над претендираните в производството 1 081 кв.м. до описаните в нотариалния акт 1 427 кв.м., в размер на 346 кв.м., съставляващи част от НЕУРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящи се в урбанизираната територия на с. С., общ. К., обл. К..

ОТМЕНЯ Решение № 108/28.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 625/2021 г. по описа на Момчилградския районен съд, В ЧАСТТА МУ, с която съдът е осъдил ответниците да заплатят на ищите разноси в първоинстанционното производство за СУМАТА от 1880 лв., съставляваща разлика между присъдените 2660 лв. и дължимите се в първоинстанционното производство 780 лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 108/28.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 625/2021 г. по описа на Момчилградския районен съд, в останалата му част.

ОСЪЖДА Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, да заплатят на С. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. М., с ЕГН *****, и З. Д. А., с ЕГН *****, сумата в размер на 500 лв., съставляваща разноси за въззивното производство, съразмерно изхода на

делото във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, да заплатят на С. М. С., с ЕГН *****, сумата в размер на размер на 500 лв., съставляваща разноски за въззивното производство, съразмерно изхода на делото във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА С. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. М., с ЕГН *****, З. Д. А., с ЕГН *****, С. М. С., с ЕГН *****, К. С. Ч., с ЕГН ***** и Г. С. Ч., с ЕГН *****, да заплатят на Ю. Т. А., с ЕГН *****, Н. Ю. А., с ЕГН ***** и Р. И. А., с ЕГН *****, сумата в размер на размер на 900 лв., съставляваща разноски за двете съдебни инстанции, съразмерно изхода на делото и с оглед уваженото възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____